

van twee kanten SAAR (7) komt uit Madrid, ZIMON (9) uit Mechelen. In Amersfoort werden ze twee jaar geleden aan elkaar gekoppeld. De liefde bloeit voorzichtig op, maar met het nageslacht wil het niet erg vlotten.

'De eerste keer dat we elkaar ontmoetten zonder hek tussen ons in, dacht ik: nu gaat het gebeuren. Ik ben er klaar voor. Ik kan wel mijn dagen vullen met eten en slapen - en ik moet toegeven dat dit vooruitzicht voor een luie neushoorn niet onaantrekkelijk is - maar de roeping van de vrouw is toch het moederschap. Ook een pantserneushoorn in Amersfoort heeft haar verantwoordelijkheid. Van ons zijn er niet veel meer, en hoewel geen haar op mijn hoofd eraan denkt mijn leven in het luxe westen op te zeggen voor een leven in de Aziatische jungle waar je moet vechten voor je eten, vol onbeschaafde woestelingen, zou het mooi zijn als ik kon helpen de populatie in de Europese dierentuinen op peil te houden.

Vol verwachting naderde ik hem. Hij begon aan me te snuffelen, bood me een stuk van zijn wilgentak aan. Samen knabbelden we, ieder aan een eind. Hij kuste de pluimen van mijn oren. Ik was nerveus, zette me schrap, deed mijn oren nog verder omhoog, om geen geluid te hoeven missen. Even later, toen ik me omdraaide, liep hij achter me aan. Ik stond stil, maar er gebeurde niets. Ik liep door. Weer liep hij achter me aan en opnieuw snuffelde hij. Ik werd blij. Alles wat ik voelde was nieuw. Zelfs toen hij zijn neus onverwacht in mijn schaamstreek stopte, wat eigenlijk nogal ongepast is bij een eerste treffen, was ik naast verward ook opgewonden. Ik had geen idee hoe ik moest reageren, wilde wel beledigd zijn, maar vond het ook wel fijn.

Wat moest ik doen? Ik wilde de beslissing uitstellen en net als alle andere pantserneushoorns voor de paring eerst een paar uur lekker achter elkaar aan rennen. Maar Zimon begreep me niet, raakte al snel geïrriteerd en werd ineens agressief. Hij duwde ruw met zijn neus tegen mijn zij en buik. Hij deed me pijn. Zijn aanraken had niets liefdevols meer, was eerder gefrustreerd en lomp. Zijn grote lijf boezemde me angst in, met 2200 kilo duwde hij me tegen het hek, tegen de muur, plette me bijna.

Dagenlang ben ik overstuur geweest. Tot langzaam het besef doordrong dat het meer onhandigheid van hem was dan opzet. Ik ben dan wel twee jaar jonger dan hij, ik begrijp geloof ik beter hoe neushoorns in elkaar zitten. Afgezien van zijn moeder ben ik de enige vrouw die hij van nabij heeft gezien. Zimon heeft geen zus-

sen, alleen broers. En van zijn vader heeft hij niets kunnen leren, die ging er na de geboorte meteen vandoor. Geen wonder dat hij af en toe een nogal onbeholpen puber is.

Toch hou ik van Zimon. Ik hou van hem zoals je van een goede buurman houdt. Ik weet niet beter dan dat hij er is. Altijd weet ik hem in mijn buurt. Ik houd ervan hem naast me te horen scharrelen als ik wakker word. Ik houd ervan even met mijn neus langs zijn kop te wrijven, 's ochtends op weg naar het buitenverblijf. Ik ben hem, hoe moet ik dat zeggen, gewend. Dat is fijn, de zekerheid om iemand naast je te hebben. Het is prettig om hem te horen eten uit de ruif, om te luisteren naar het holle getik van zijn appel in de waterbak, die hij probeert er met zijn mond uit te vissen. Ik ken al zijn rituelen, weet hoe ongeduldig hij kan zijn, horkerig zelfs wanneer onze verzorgers 's ochtends binnenkomen en hij brutaal stampij maakt om een appel in zijn mond.

Voor de tweede ontmoeting had ik mijn hoorn extra goed verzorgd. De meeste neushoorns hebben betonnen hokken, dan blijft er al snel niets meer van je hoorn over wanneer je die tegen de muur wilt poetsen en polijsten. Mijn huis heeft kastanjepalen, die veel zachter zijn. Daardoor is mijn hoorn goed in vorm.

Ik was die ochtend als eerste buiten. Hij schrok, had me niet verwacht. Hij werd verlegen, en ik smolt. Deze keer ging het beter. Hij had geleerd van onze eerste ontmoeting, ik kon duidelijk merken dat hij had nagedacht. Twee uur renden we achter elkaar aan, precies zoals mijn moeder het me geleerd had. Hij prikte me plagerig in mijn buik. Om te laten zien dat hij sterk was. Ik rende weg: laat dan eens

zien hoe sterk, hè, hè. Het was een geweldige ochtend, de uren vlogen om, tot Zimon moe werd en honger kreeg. Samen hebben we wat appels gegeten, en samen zijn we tegen elkaar aan in slaap gevallen. Mijn plooiën tegen zijn plooiën. Na een kwartier werd hij wakker, mijn hoop laaide op, ik begon hem te kriebelen, kom, lieverd, ik ben er klaar voor en ik weet jij ook. Maar het moment was voorbij. Het was te laat. We hebben nog een hap maïs genomen en wat *low fat* hooi en zijn toen ieder naar ons eigen hok gegaan. Toch geef ik de hoop niet op. In januari ben ik opnieuw vruchtbaar. Dan hebben we weer een afspraak. Deze keer gaat het lukken.'

zij

'Geen wonder dat Zimon af en toe een onbeholpen puber is'

'De eerste keer dat Saar en ik elkaar ontmoetten was twee jaar geleden. De verschillen tussen ons zijn nog steeds niet overbrugd. Ze vindt me, geloof ik, een provinciale hork. Ze heeft gelijk. Ik kom uit Mechelen, zij uit Madrid, en ik ben ook af en toe niet te harden. Vooral 's ochtends, als eindelijk ons ontbijt wordt bezorgd en ik honger heb. Dan wil ik appels en wel meteen. Maar met Saar ben ik anders. Ik wilde dat ze dat zag. Met Saar ben ik niet ongeduldig, met Saar wacht ik af. Ik ben verlegen. In haar buurt verdwijnt al mijn lef. Ik durf geen initiatief te nemen en als zij niet lang geleden toenadering had gezocht, was het nooit iets geworden tussen ons.

Ik schrok me dood toen ik haar tijdens onze eerste ontmoeting ineens vanonder bevoelde. Dat was helemaal niet mijn bedoeling. Het ging vanzelf, ik schaamde me, en om mijn gêne te verbergen, uit puur instinct, duwde ik haar ruw tegen het hek. Vreselijk, zo'n instinct. Zo primitief. Saar is een prachtige vrouw, ze heeft een prachtige glanzende huid, ik ben gek op de pluimpjes op haar oren, haar kokette hoorn, ze is rank en slank en zelfs haar kleine *potbelly* vind ik mooi. Ik hou van haar vanaf de eerste dag van onze ontmoeting. Soms, wanneer ze 's ochtends langs mijn hok loopt en ze blijft even staan, geef ik haar een stukje van mijn tak. Dat zijn de mooiste momenten. Het samen knabbelen aan een wilgentak, zonder geluid.

Meestal ben ik degene die zich als eerste afkeert. *Playing hard to get*, ja, maar ook: te schuchter om te blijven staan, afwijzen uit angst zelf afgewezen te worden én te druk om elke minuut van de dag aan Saar te denken. Ik ben snel afgeleid. Ze laat het niet blijken, maar

ik weet dat ze mij mijn gebrek aan romantiek kwalijk neemt. Het liefst zou ze de hele dag met me doorbrengen en kinderen krijgen. Ik ook, ik wil dat ook, maar er zijn nog zo veel andere dingen die ik wil. Er is een foto van mij en mijn vriend Daan, van een paar jaar geleden. Twee jongens op zoek naar kattenkwaad. Soms mis ik hem. Het onbekommerde stoeien. Ik hoef me niet zo nodig te binden, er is tijd genoeg. Ik eet liever dan dat ik vrij. Vooral in de zomer, als er maïs is, is er weinig wat me van eten af kan houden. Al moet ik zeggen dat Saar verdienstelijke pogingen doet.

De tweede keer dat het hek openging en ik haar zonder belem-

meringen ontmoette, rook ze zo lekker dat ik twee uur lang niet aan eten dacht. We hebben gerend, elkaar in de zij geduwd, het was geweldig, maar toen kreeg ik honger en wilde ik wel graag weer wat alleen zijn.

Mijn verzoening met het vrijgezellenbestaan maakt het moeilijk de consequenties van de liefde te accepteren. Als ik heel eerlijk ben, vind ik haar maar één keer per maand écht leuk. Alle andere dagen zou ik haar niet permanent in mijn omgeving kunnen dulden. Zonder dat hek zou ik haar vast en zeker uit irritatie dooddrukken. Ik ben nogal driftig, ik heb mezelf niet in de hand. Wat natuurlijk weer helemaal niet wil zeggen dat ik Saar niet lief vind.

Ach, het is allemaal zo ingewikkeld. Ik houd ervan aan haar te snuffelen, ze is een *stunning beauty*, een slimme vrouw, een wereldburger. En ik ben... ik ben een lomperik. Soms, als ik haar weer eens bespied vanuit de verte of stiekem naar haar toe loop en haar vanaf het hek bekijk als ze staat te eten in het zand, het hoofd bevallig gebogen, haar lippen gestulpt om een goudrenet, denk ik: stomkop, blijf daar niet zo staan, ga erop af, zo'n kans krijg je nooit meer. Dan loopt ze naar me toe, en knuffel ik haar op m'n allerzachtst, onze koppen dicht bij elkaar en onze lichamen tegen het hek geleund. Zonder het luide brullen dat tot mijn verbijstering en schaamte aan mijn keel ontsnapt wanneer ze vruchtbaar is. Gelukkig gaat het steeds beter. Laatst hebben we samen geslapen. Ik heb aan de pluimen van haar oren gelikt en de volgende ochtend werd ze niet, zoals zo vaak, chagrijnig wakker, mij negerend alsof ik de hele nacht heb liggen snurken. Ze was blij en opgewonden.

Het komt wel. Aan mijn figuur zal het niet liggen. Met mijn 2200 kilo ben ik al snel 800 kilo lichter dan andere neushoorns. Ik sluit niet uit, nee, ik weet zeker, de eerstvolgende keer dat het hek omhoog gaat, is ons samenzijn als nooit tevoren. Binnenkort hebben we weer een afspraak - wanneer precies weet ik niet, Saar is beter in data dan ik. Dit keer zal ik me niet als een eigenaardige puber maar als een echte man gedragen. Als de man die Saar verdient. En nu maar hopen dat ik ook mijn zenuwen de baas blijf.'

Met dank aan Bas Aalders, DierenPark Amersfoort

'Saar vindt me een provinciale hork'

hij